

ပင်လယ်ကြွယ် အာဇာ

ဝေဖန်မှု
သံယောဇဉ်
ဗဟိုဌာန

အောင်မြင်မှု

ဖတ်စာ (၁)

သစ်ရွက်အချို့သည် လေထဲတွင် စွေစောင်းပျံ့ဝဲ၍ ကျသွား၏။ ကျွန်တော်သည် ပထမဆုံး ကျောင်းတက်ရက်မို့ အသိတစ်ယောက်တလေကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာကြည့်မိသေးသည်။ မတွေ့။

ဒဂုံတက္ကသိုလ်၏ မိန်းလမ်းမကြီးတစ်လျှောက် တက်ကြွပျော်ရွှင်နေသော ကျောင်းသား ကျောင်းသူများကို လျှောက်ငေးကြည့်ကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပင် ကျွန်တော်က လမ်းလျှောက်လာမိ သည် ။ စာသင်ဆောင်များ သို့ ကွေ့ဝင်သွားရသော လမ်းသွယ်လေးများ ထိပ်တွင် လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ် အစိမ်းရောင်လေးများကို မြင်ရသည်။

ကျောင်းတွေဖွင့်ကာ ရက်(၂၀)မျှ ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်က ဒီနေ့မှ တရားဝင် ကျောင်းစတင်ခွင့်ရခြင်း ဖြစ်၏။ ပုသိမ်တက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းပြောင်းပုံစံက လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက်ကမှ ဒဂုံတက္ကသိုလ်ကို ရောက်သည်။ ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်အတွင်း ကျောင်းပြန်အပ်ဖို့ ၊ ကျောင်းသားကဒ်လုပ်ဖို့ ၊ မြို့နယ်ပညာရေးမှူးရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးဖို့ ...စသဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့၏။ ထိုရက်များ အတွင်း ဒဂုံတက္ကသိုလ်ကို ရောက်သော်လည်း ကျောင်းသားရေးရာအခန်းနှင့် မော်ကွန်း ထိန်းအခန်းသာ ကျွန်တော် သိခဲ့သည်။ ။

အခုမှ ပင် ပထမဆုံး ကျောင်းစတင်သောရက်အဖြစ် ကိုယ့်မေဂျာဌာနနှင့် စာသင့်ရမည့် အခန်းကိုရှာရင်း ဟိုဟိုသည် သည် ကျွန်တော်က

လျှောက်ကြည့်နေမိ၏။

လှလှပပ ဝတ်စားထားကြပြီး ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် ကျောင်းတက်သော ကျောင်းသူအုပ်စုက သူမတို့ ဘာသာ နောက်ပြောင်ရယ်မောနေကြသည် ။

ကျွန်တော်က လမ်းလျှောက်ရင်းမှ အဆောင်(၇)၊ ဒဿနိကဗေဒ ဆိုသည့် နာမည်ကို လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ်များ တွင် လိုက်ရှာနေမိသည် ။ ထိုလမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ် သုံးခုမြောက်ကို ဖတ်ကြည့်မိချိန်တွင် တော့ ကျွန်တော့်ဆန္ဒများ ပြည့်ဝသွားပါသည် ။

ဟော... တွေ့ပြီ။

ကျွန်တော်သည် ထိုလမ်းသွယ်လေးထဲသို့ ကွေ့ဝင်လိုက်၏။ ဇွန်လ၏ မိုးရနံ့ပါသော နုဆတ် သည့် လေအေးအေးက ကျွန်တော်မျက်နှာကို ဖြတ်၍ တိုက်သည် ။

ရုတ်တရက်တော့ ကျွန်တော် စိုးရိမ်လိုက်မိသည် မှာ မိုးတွေရွာကျလာမှာ ကိုဖြစ်သည် ။ တော်တော်ရှည်နေပြီဖြစ်သည့် ကျွန်တော့်ဆံပင်များကို ဒီနေ့မှ ကျွန်တော်က ခေါင်းလျှော်ထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ ထီးကလည်း ပါမလာချေ။ မိုးဖွဲဖွဲလေးမိလျှင်ပင် ဒီဆံပင်ရှည်ကြီးနှင့် ကျွန်တော် က သန်းဥစ္စဲမှာ စိုးရိမ်ရလေသည် ။

ခပ်သွက်သွက်ပင် ခြေလှမ်းများကို လှမ်းလျက် အဆောက်အဦတစ်ခု ဆီသို့ရောက်အောင် ကျွန်တော် လျှောက်သွားမိသည် ။ နာရီကိုကြည့်မိတော့ ရှစ်နာရီသုံးဆယ့်ငါးမိနစ်သာ ရှိသေးသည် ။

သမိုင်းဌာနကို ပထမဦးစွာ ရောက်၏။ ထိုမှ ကော်ရစ်တာတစ်ခုကို ထပ်ချိုးဝင်လိုက်လျှင် ဒဿနိကဗေဒဌာနကို ရောက်ပြီ။ မြေပုံအညွှန်းအ

ရ ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်သည်။ ။

ဒဿနိကဗေဒဌာနသည် အခန်းတံခါးများ ပင် မဖွင့်ရသေး။ သမိုင်း ဘက်မှာ တော့ တချို့ အခန်းတွေ ဖွင့်ထားကြပြီးလူတစ်ယောက်စ၊ နှစ် ယောက်စ ရောက်နေပုံရသည်။ ။ ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရ မည်မသိဘဲ လျှော်ပြီးခါစ ဆံပင်မွှေလေးတွေကို ကိုင်ကြည့်မိ၏။

ဟုတ်ပြီ...။ ငါ ကန်တင်းသွားထိုင်မှာ ပေါ့။

ထိုအကြိမ်သည် ပထမဆုံး ဝင်လာသော အကြိမ်ဖြစ်သလို အကောင်း ဆုံးအကြိမ်တစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဒဿနိကဗေဒအဆောင်နှင့် သမိုင်း အဆောင် ထောင့်ချိုးရှိအပေါက်မှ ကန်တင်းဆီသို့ သွားရန် ကျွန်တော် စ ည်းစားမိ၏။

အပေါက်ဝတွင် ရပ်၍ ကန်တင်းသို့သွားရန် လမ်းကို စဉ်းစားနေစဉ် မှာ ကျွန်တော် ခေါင်းပေါ် သို့ ဖက်ရွက်တစ်ရွက် ပြုတ်ကျလာသည်။ ။ ဖ က်ရွက်မှာ သစ်ပင်မှာ ရိုးရိုးကြွေကျလာသော ဖက်ရွက်မဟုတ်...။ ဖက် ရွက်အကြီးကြီး။

တို့ ဟူးသုပ်၊ ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ အသုပ်စုံ စသည် တို့ ကို ပါဆယ်ဝ ယ်သူတို့ အား ထုပ်ပေးရ သော ဖက်ရွက်မျိုး။

ကျွန်တော် အလန့်တကြားနှင့် ခေါင်းပေါ်က ဖက်ရွက်ကြီးကို လက်န င့် ဖယ်လိုက်၏။ ဖက်ရွက်ကြီးမှာ မြေကြီးပေါ်သို့ကျသွားသည်။ ။ ကျွန် တော် စိုးရိမ်မိသည့်အတိုင်း တို့ ဟူးသုပ်ထုပ် ထားသော ဖက်ရွက်ကြီးဖြ စ်နေ၏။

ဟာ.. သွားပြီ။ ကျွန်တော့်ဆံပင်တွေကို လက်နှင့်ကိုင်ကြည့်မိတော့ ငံ ပြာရည်နံ့နှင့် တို့ ဟူး ဖတ်အနည်းငယ်တို့ ကို ခံစားရသည်။ ။

ဒီဆံပင်ရှည်ကြီးမှာ ငံပြာရည်နဲ့တွေ စွဲနေလျှင် ကျွန်တော် တစ်နေ့လုံး ကျောင်းထဲတွင် ဘယ်လိုမှ နေနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်...။ ဒီဖက်ရွက်ကြီးက ဘယ်လိုလုပ် ငါ့ခေါင်းပေါ်ကျလာရတာလဲ။

ဒေါသနှင့် ကျွန်တော်သည် အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်မိသည် ။ သမိုင်းဌာနအပေါ်ထပ် ကော်ရစ်ဒါမှ မျက်လုံးဝိုင်းစက်စက်တစ်စုံက ကျွန်တော်ရှိရာသို့ စိုးရိမ်တကြီး ငဲ့ကြည့်နေတာ မြင်ရသည် ။

ဪ... ဒင်းလက်ချက်ကိုး။

စိတ်ထဲတွင် လည်း ဒေါသနည်းနည်းထွက်သွား၏။ လမ်းဘေးစာတွေကို ကြိုက်တတ်သည် မှာ မိန်းကလေးအများ စု၏ သဘာဝဖြစ်သော်လည်း စည်းကမ်းမရှိတာကိုတော့ ကျွန်တော် မကြိုက် ပါ။

ပြီးတော့ လျှော်ထားပြီးကာစ ဆံပင်ရှည်ပေါ်မှ ဒီဖက်ရွက်ကြီး ပြုတ်ကျလာရတယ်လို့ ...။ ဒီခေတ်ထဲမှာ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်တွေ ဒီလောက်ပေါ့ရက်နဲ့ သူမို့ ဒီလိုဖက်စုတ်နဲ့ ရောင်းတဲ့ တို့ ဟူးသုပ်ကို ရွေးဝယ်လာတယ် ။ ရည်းစားက ပစ်သွားလို့ အသည်းကွဲပါစေ။

ကျွန်တော် စိတ်ထဲရှိသလို ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်ကာ ပြဿနာရှာရင် ကောင်းမလားဟု တွေးမိ၏။ သို့သော် ဒါ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ဟု တော့ သိနေသည် ။

တမင်လုပ်မည်ဆိုလျှင်ပင် ခေါင်းပေါ်သို့ ဖက်ရွက်ကို တည့်တည့်ကျအောင် လုပ်ဖို့ မလွယ်.. ။ ဟူး... သွားအပြစ်တင်ဖို့ လည်း ခက်လှပါလား ။ အို.. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူစည်းမရှိ၊ ကမ်းမရှိ လွှင့်ပစ်လိုက်လို့ ဖြစ်ရတာပဲ။

အတွေးများ နှင့် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်နေစဉ် အပေါ်ထပ်လှေကား ထောင့်ချိုးမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက် သွားခနဲ

ပေါ်လာသည်။ ။

စောစောတုန်းက ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်ရသော မျက်လုံးများ တွင် မျက်ခုံးနက်နက်၊ တန်းတန်း လေးကိုပါ ကျွန်တော် ထပ်၍ သတိပေးမိသည်။ အနက်ရောင်စကပ်အရှည်ကြီးကို ဝတ်ထားသော သူမသည် အောက်ဆုံး လှေကားထစ်သို့ မရောက်မီမှာ ပင် ကျွန်တော့်ကို ပြီးပြန်၏။

ဟန်ဆောင်မှု ကင်းစင်လွန်းသော်လည်း ကျွန်တော်က သူမအား အပြစ်တင်ချင်သည့်ပုံစံနှင့် ခပ်တည်တည်ဖြစ်ပါသည်။ ။

“သူ့ခေါင်းပေါ်မှ တည့်တည့်ကျသွားရတယ်လို့ .. ဆောရီးနော်”

“မင်း ဆောရီးက ဘာမှ လုပ်လို့ မရဘူး၊ အခု ငါ့ခေါင်းမှာ တို့ ဟူးဖက်တွေရော.. ငုံ့ပြာရည်နဲ့ တွေ့ရော ဘယ်လိုလုပ် ဒီပုံစံနဲ့ စာသင်ရမလဲ”

သူမသည် ကျွန်တော်၏ အပြစ်တင်စကားကို သိပ်ဖြူမည့်ပုံမပေါ်ပါ။ ပခုံးကျော်ကျော်ခန့် ရှိသော သူမ၏ ဆံပင်များကို ဖွာခနဲ တစ်ချက်သိမ်းလိုက်သေး၏။

“သူ့ကို တို့ အကြံတစ်ခုပေးမယ်၊ ဪ.. သူ ဒီနေ့ ပထမဆုံး စာသင်ချိန်နှစ်ချိန်လောက် ဖျက်ပစ်နိုင်ပါ့မလား”

“အခု မနက်ပိုင်းမှာ စာသင်ချိန်က နှစ်ချိန်ပဲရှိတာ.. အဲဒီနှစ်ချိန် ဖျက်လိုက်တော့ ဘယ်အချိန် ဘာစာကို သွားသင်ရမှာ လဲ”

“နဲ့လယ်မှ သင်ပေါ့”

“အမ်...”

ကျွန်တော်က ဘာပြန်ပြောရင် ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားနေဆဲ သူမက ခပ်တည်တည်နှင့် လက်ပိုက်ကာ ကျွန်တော့်အား ကြည့်နေ၏။

ဘာကိုမှ စဉ်းစားမရသည့်အဆုံး ကျွန်တော်သည် သူမဆန္ဒကို သဘောတူလိုက်ပါသည်။ ။

“ကောင်းပြီလေ... ငါ ဒီနေ့ ပထမဆုံးနှစ်ချိန်ကို အတန်းဖျက်ပေးလိုက်မယ်၊ မင်းက ငါ့ခေါင်းကို ဘယ်လိုလုပ်ပေးမှာလဲ”

“ဗြူတီဆလွန်းတစ်ခုမှာ ခေါင်းလိုက်လျှော်ပေးမှာ ပေါ့ကွ... လာ .. တို့ အတန်းကို ခဏလိုက်ခဲ့၊ တို့ ကျောပိုးအိတ်သွားယူလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူမက လှေကားပေါ်တက်သွား၏။ ကျွန်တော်က အူကြောင်ကြောင်နှင့် သူမ အခန်းဆီသို့ ပါလာသည်။ ။

သူမက ဒါဆို သမိုင်းကျောင်းသူတစ်ယောက်ပေါ့။

ကျွန်တော့်အတွေးမဆုံးခင်ဘဲ သူမဟာ အခန်းထဲက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ကိုယ်စား လက်မှတ်ထိုးပေးထားဖို့ အော်ဟစ်မှာ ကြားရင်း ထွက်လာ၏။

လမ်းမှာ ကျွန်တော်က စဉ်းစားမိသော အချက်တစ်ချက်ကို မေးရသည်။ ။

“မင်းကရော အတန်းမရှိဘူးလား”

“ရှိတာပေါ့... မရှိဘဲနေမလား၊ အခုဟာ တာဝန်ရှိလို့”

သူမ၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော်က နောက်ချင်လာသည်။ ။

“ဘယ်သူက ပေးထားတဲ့ တာဝန်လဲ”

“ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပေးထားတာပေါ့၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကို ကိုယ်တာဝန်ယူရဲရ တယ်”

သူမစကားကို ကျွန်တော် နည်းနည်းဖြူသွားပါသည်။ ။ ဘာမှ

ထပ်မပြောဖြစ်ကြတော့ဘဲ ကျွန်တော်က သူမ ဦးဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့၏။ သူမက ကားတွေ Parking ထိုးရသော နေရာဆီသို့ ခေါ်လာသည်။ ။

ပြီးတော့ သူမက အဖြူရောင် ဆူပါရူဖံတစ်စီးပေါ် တံခါးဖွင့်ကာ တက်သွားသည်။ ။ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်ဖို့ ပင် Lock ဖွင့်ပေးလိုက်သေး၏။

ပထမတော့ မိန်းမတစ်ယောက် မောင်းသည့်ကားကို စီးရမှာ ကျွန်တော်က စိတ်မသန့် ဖြစ်နေ သည်။ ။ ကျွန်တော် မောင်းရမလားဟု မေးရမှာ ကလည်း မသင့်လျော်ပြန်။ သူမနှင့် ကျွန်တော် သိကျွမ်းသည် က အခုမှ နာရီဝက်တောင် မပြည့်သေးဘူးမဟုတ်လား။

ထိုစဉ်မှာ ပင် သူမက ကားကို ကျင်လည်စွာ မောင်းထွက်သွားတော့သည်။ ။ ဒဂုံတက္ကသိုလ်ဝင်း အပြင်သို့ ကားရောက်တော့ သူမက ကက်ဆက်ကို ခပ်တိုးတိုးဖွင့်၏။ ကျွန်တော် သိပ်မကြိုက်သော (Celine Dion) ဆလင်းဒီယွန်၏ သီချင်းသံက ကားထဲတွင် ပျံ့လွင့်လာသည်။ ။

“သူနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲဟင်”

ရုတ်တရက် ဂီတသံမှ လွဲ၍ တိတ်ဆိတ်နေသော လူနှစ်ယောက်ကြားသို့ သူမ၏ မေးခွန်းက ဝင်လာပါသည်။ ။

“သူနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲဟင်”

ရုတ်တရက် ဂီတသံမှ လွဲ၍ တိတ်ဆိတ်နေသော လူနှစ်ယောက်ကြားသို့ သူမ၏ မေးခွန်းက ဝင်လာပါသည်။ ။

“ဥက္ကာ...”

ကျွန်တော်က အလိုက်သင့်ပြန်ဖြေကာ ပါးလုပ်လှသော သူမ၏ နှုတ်ခမ်းသားများကို ခိုးကြည့်လိုက်မိ၏။ မျက်လုံးတွေကလည်း

အညှီရောင်ပြေးနေသည် ။

“သူ့နာမည်နဲ့ သူနဲ့ က လိုက်တယ်သိလား.. ဒါနဲ့ ဥက္ကာက ဘာမေဂျာလဲ၊ ဘယ် Year လဲ”

သူမ စပ်စုတတ်ပုံကြောင့် ကျွန်တော်က ခပ်မဲ့မဲ့ တစ်ချက်ပြီးဖြစ်သွားသည် ။

“Fist Year ၊ ဖလော်ဆိုဖီ”

“ဒါဆို တို့ နဲ့ ဥက္ကာက အတန်းအတူတူပဲပေါ့၊ တို့ လည်း First Year ပဲ .. သမိုင်းကလေး၊ နာမည်က ခင်မေကျော်တဲ့ ”

“အတန်းတူပေမယ့် အသက်တော့ တူမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါက မနှစ်တုန်းက First Year ကျလို့ ”

“စာမေးပွဲကျတယ်”

အံ့ဩသွားသော သူမ၏ မျက်နှာပေးကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မမေ့နိုင်ပါ။

“ဟုတ်တယ်.. မနှစ်တုန်းက ပုသိမ်မှာ လေ၊ အခုနှစ်မှ အကျနဲ့ ပဲ ကျောင်းပြောင်းလာတာ”

“ဘာဖြစ်လို့ ကျရတာလဲ၊ စာမရဘူးလား”

“ မဟုတ်ဘူး ၊ သွားကိုမဖြေဖြစ်တာ... ခရီးလွန်နေလို့ ”

“ဪ”

ပြောပြီး သူမက ကားကိုလမ်းချိုးတစ်ခုသို့ သပ်ရပ်စွာ ကွေ့ဝင်လိုက်ပါသည် ။

“မင်း ဗြူတီဆလွန်းက ဘယ်မှာ လဲ၊ ဒဂုံတောင်ဆုံးတော့မယ် မရော

ကံသေးဘူးလား”

“ရန်ကင်းမှာ ကွ၊ အဲဒီဆိုင်က လျှော်နေကျလေ.. ဒါနဲ့ နေပါဦး.. ဥက္ကာက ကျောင်းကို ဘာနဲ့ လာတာလဲ”

“ကျောင်းကားနဲ့ ပေါ့ဗျ.. မင်းတို့လို့ ကိုယ်ပိုင်ကားမှ မစီးနိုင်ဘဲ၊ ကဲ.. ဘာထပ်ပြီး စပ်စုချင် သေးလဲ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူမက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်သည် ။ ပြီးတော့ ပြော၏။

“အဟဲ.. မထူးပါဘူး၊ မေးစရာရှိတာ အားလုံးမေးလိုက်တော့မယ်၊ ဘယ်မှာ နေသလဲ.. မောင်နှမရော ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ”

“လှိုင်မှာ နေတယ်.. မောင်နှမ မရှိဘူး၊ တစ်ယောက်တည်းပဲ.. မိဘတွေက ဝန်ထမ်းတွေလေ၊ အခုမှ ပုသိမ်က ရန်ကုန်ကို ပြောင်းလာတာ”

ရယ်စရာ မပါသော်လည်း သူမက ခပ်ဖွဖွ တစ်ချက်ရယ်၏။ ထိုအချိန်အတွင်းမှာ ကားကိုလည်း ပို၍ အရှိန်မြှင့်လိုက်သေးသည် ။

“ဥက္ကာလို့ ပဲ ခေါ်မယ်နော်.. တို့ က သူ့ထက်ငယ်ပေမယ့် အဲဒီလိုပဲ ခေါ်ချင်တယ်၊ သူငယ်ချင်း တွေ ဖြစ်သွားကြပြီပဲ.. ရတယ် မဟုတ်လား ဟင်...”

ခင်မေကျော် ဆိုသော အံ့ဩစရာ ကောင်မလေးက အခုလိုကျတော့လည်း သာမန်ကောင်မ လေး တစ်ယောက်အတိုင်းပါပဲလား။

“ရပါတယ်.. ခေါ်ပေါ့ ကျော်ရဲ့ ”

ဘယ်လိုက ဘယ်လို သူမနာမည်ကို ကျော်ဟု တစ်လုံးတည်း ထွက်သွားမှန်းမသိ။ ကျွန်တော့် စကားအဆုံးတွင် သူမသည် ကားအရှိန်ကိုသိ

သိသာသာ လျှော့ချပစ်လိုက်သည်။ ။

“ဘယ်လို.. ဘယ်လို... ကျော်.. ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြတော့ သူမက ကျေနပ်စွာပြုံး၏။ ကျွန်တော်တို့ ၏ ကားသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရန်ကင်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။ ။ ရန်ကင်းဘက်ကို ကျွန်တော် မကျွမ်းသဖြင့် လမ်းနာမည်တွေ ဘာတွေမသိ။

ကျော်သည် လမ်းသွယ်တစ်ခုထဲသို့ ကားကို ကွေ့ဝင်လိုက်၏။ နောက်...တိုက်ခန်းတွေ အများကြီးရှိသော ခြောက်ထပ်အဆောက်အဦးတစ်ခုရှေ့တွင် ကားကိုရပ်သည်။ ။

“ဒီမှာ လေ...Sunn Beauty Salon တဲ့ ”

သူမ ညွှန်ပြရာကို ကြည့်လိုက်တော့ သုံးထပ်ဝရံတာတွင် ဗြူတီးဆလွန်း၏ ဆိုင်းဘုတ်ကို မြင်ရသည်။ ။

“လာ ...ဥက္ကာ...ဒီကနေတက်ရမှာ ”

ကြည့်ရတာ ကျော်သည် နေရာတကာ ဆရာလုပ်ချင်သူဟု ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် အကြမ်း အားဖြင့် ခန့်မှန်းမိပါသည်။ ။ ဗြူတီးဆလွန်းရှိသော အခန်းသည် သိပ်မမြင့်သောကြောင့် ကျွန်တော် ထင်သလောက် မမောပါ။ ထိုနေရာတွင် Air Con: ကိုလည်း (၂၄)နာရီဖွင့်ထားပုံပေါက်သည်။ ။ စိမ့်ပြီး အေးနေ၏။

“မသက်ရေ...ဒီမှာ ခေါင်းလျှော်မယ်”

ဆိုင်းထဲတွင် တခြားကောင်မလေးရှိနေသော်လည်း ကျော်က အတွင်းခန်းရှိ မသက်ဆိုသူကို လှမ်းအော်ခေါ်နေ၏။ ခဏကြာတော့ မသက်က ထွက်လာသည်။ ။

“ဒီမှာ လေ မသက်... ကျွန်မသူငယ်ချင်း ဥက္ကာတဲ့ ၊ ကျောင်းကပဲ ... သူခေါင်းလျှော်ချင်လို့ ”

မသက်က ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြ၏။ မသက်သည် ကျော်နှင့် ကျွန်တော် တို့ ၏ ဆက်ဆံရေးကို စပ်စုချင်နေသည် ဟု ကျွန်တော် ခံစားရသည် ။

“မောင်လေး...လာ ဒီပေါ်မှာ အိပ်လိုက်”

ခေါင်းလျှော်ရန် ကုတင်ကို ကျွန်တော့်အား မသက်က ညွှန်ပြရင်းပြောသည် ။ ထိုကုတင်နှင့် မနီးမဝေးမှာ ကျော်ကထိုင်၍ ခပ် ရဲရဲပင် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် သူစိမ်းမိန်းမတစ်ယောက်၏ ခေါင်းလျှော်ပေးခြင်း ကို ပထမဆုံးခံရခြင်း ဖြစ်သလို ကိုယ် ခေါင်းလျှော်နေတာကို နောက်ထပ် သူစိမ်းမိန်းမတစ်ယောက်၏ ပထမဆုံး အကြည့်ခံရခြင်းလည်း ဖြစ် လေသည် ။

ခေါင်းလျှော်ဖို့ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်သောအခါ ကျွန်တော်သည် တစ်ခုကို စိုးရိမ်တကြီး သတိရသွား၏။

“နေဦး...နေဦး၊ အခု ကျွန်တော့်ကို ဘာခေါင်းလျှော်ရည်နဲ့ လျှော်မှာ လဲ”

“L'OREALနဲ့ ပါ မောင်လေးရဲ့ ၊ အစ်မတို့ ဆိုင်က အကောင်းစားပဲသုံး တာ”

“ဟာ ...မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော်က Ginvera ပဲသုံးနေကျ ၊ ဒီပြင် ခေါင်း လျှော်ရည်တွေနဲ့ ဆို မဖြစ်ဘူး”

“ခက်တာပဲ၊ အစ်မတို့ ဆိုင်မှာ က L'OREAL တစ်မျိုးပဲထားတာ”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ကျွန်တော်နှင့် မသက်တို့ ၏ ညှိနှိုင်းမရသော အခြေအနေတွင် ကျော်ဆိုမှ စကားသံတို့ က ထွက်လာ၏။

“ဒီမှာ ...မသက်ရော ဥက္ကာရော ခဏလောက်စောင့်၊ ကျွန်မဒီအနီး အနားမှာ Ginvera သွားရှာပေးမယ်၊ ဝယ်လို့ ရမှာ ပါ၊ ဗူးမရရင်တောင် အထုပ်လေးတွေတော့ရှိမှာ ပဲ၊ ဥက္ကာ ခဏလေးပဲနော်...”

မသက်က မျက်နှာကို မဲ့ရင်း ကျော်ကို ပြန်ပြော၏။

“စိတ်ချပါနော်...ရှင်လူကို မဲ့တစ်ပေါက် မစွန်းစေရပါဘူး၊ ကျွန်မ စောင့်ရှောက်ထားလိုက်ပါ့ မယ်”

မသက်စကားကြောင့် ကျွန်တော့်မျက်နှာမှာ နွေးခနဲဖြစ်သွားပြီး သူမ ကို အားနာစွာ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်မိသည် ။ ကျော်သည် ဘာမှ မဖြစ် သည့်ပုံစံဖြင့် မသက်ကို ဟားတိုက်၍ အော်ရယ်သည် ။ ပြီးတော့ မသက် ကိုပင် ပြန်နောက်လိုက်သေး၏။

“တစ်ခုခုဖြစ်လို့ ကတော့နော် မသက်...သိတယ်မှတ်လား”

ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်လေးတောင် ဂရုမစိုက်ဘဲ မသက်နှင့် ကျော် သည် ပြောချင်ရာကို အပြန်အလှန် လျှောက်ပြောသွားကြပြီး ကျော်က အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းသွားသည် ။

ကျော်သည် ခဏဟု ဆိုသော်လည်း မိနစ် (၂၀) ခန့် ကြာမှ ပြန်ရောက်လာသည် ။ သူမလက်ထဲ တွင် Ginvera ခေါင်းလျှော်ရည်ထုပ်လေး သုံးထုပ်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ မသက်က ကျော်ကိုပြောသည် ။

“အမလေး ဒေါ်ခင်မေကျော်ရယ်...ဒါလေး သွားဝယ်တာလည်း ကြာ ပါ”

“ဟုတ်တယ် မသက်ရေ...လမ်းထိပ်လောက်မှာ ရှိမလားလို့ ကားယူ
မသွားတာ၊ တကယ် တမ်းကျတော့ တစ်မှတ်တိုင်စာလောက်
လမ်းလျှောက်လိုက်ရတယ်”

ကျော်စကားကြောင့် ကျွန်တော် အရမ်းအားနာမိသွားသည်။ ။ ကျွန်
တော် ခေါင်းလျှော်ဖို့ ကျော် ခမျာ လမ်းတွေ အဝေးကြီး လျှောက်ခဲ့ရတာ
ပေါ့။ ထိုအတွေးကြောင့် ကျွန်တော်သည် သူမကို တောင်း ပန်သလို
လှမ်းပြီးပြလိုက်သည်။ ။

“ကဲ...မောင်လေး ခေါင်းလျှော်မယ်”

ကျော်သည် စောစောတုန်းက သူမ ထိုင်နေသော ခုံလေးမှာ ပင် ထိုင်
၍ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေ ၏။ မသက်သည် ကျွန်တော့်ကိုပဲ မေးသလို၊
ကျော်ကိုပဲ မေးသလိုနှင့် အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေသည်။ ။

“ခေါင်းက လျှော်ပြီးခါစ ရှိသေးတာ...ဘာဖြစ်လို့ ထပ်လာလျှော်တာ
လဲဟင်”

ကျော်က ဘေးမှ ဝင်ဖြေ၏။

“တို့ ဟူးသုပ်ထုပ်တဲ့ ဖက်ရွက်ကြီး သူ့ခေါင်းပေါ် တည့်တည့်ကျတာ
မသက်ရဲ့ ၊ ကျွန်မလက် ချက်လေ...ဟားဟားဟား”

ပြောပြီး သူမသည် ကိုယ့်စကားကိုယ် သဘောကျနေသေး၏။ မသ
က်က ခေါင်းလျှော်ရာတွင် အလွန်ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ။
သူ့လက်တွေက ဆံပင်တွေကို ကိုင်တွယ်ရာတွင် အမှား အယွင်းမရှိ၊
သေသပ်နိုင်နင်းသည်။ ။

နောက် (၁၅) မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်၏ ခေါင်းလျှော်ခြင်း
အမှုကိစ္စမှာ ပြီးသွားပြီ၊ ခေါင်းလျှော်ပြီးသွားတော့ ဆံပင်တွေကို Dryer နှ

င့် မှုတ်ရပြန်သည် ။

ကျော်က ပြုံး၍ ထိုင်ကြည့်ကာ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောသည် ။

“ဥက္ကာရဲ့ ဆံပင်တွေက ပါးပါးလေးနော်၊ ပြီးတော့ ...ပျော့လည်း ပျော့တယ်”

“ဟုတ်တယ် ခင်မေကျော်ရဲ့ ...မိန်းကလေးဆံပင်တွေအတိုင်းပဲ”

မသက်စကားကြောင့် ရယ်သံတွေ ဆူညံသွားပြန်သည် ။ သူမတို့ နှစ်ယောက်တင်မဟုတ်ဘဲ မသက်တို့ ဆိုင်ရှိ တခြားကောင်မလေးတွေကပါ လိုက်ရယ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

မိန်းကလေးတွေများ ခက်လှပါလား။ ဘာမှ ရယ်စရာမဟုတ်တာကို အလကားလျှောက်ရယ် နေတယ်၊ ဒါ သူတို့ သဘာဝပဲ ထင်ပါရဲ့ ။

အားလုံး ပြီးစီးသွားသောအခါ ကျော်က မသက်ဆီမှာ ကျသင့်ငွေကို ရှင်းသည် ။ ကျွန်တော့် ဆံပင်တွေကို ကြည့်ရင်း သူမက သဘောကျဟန် တူ၏။ အောက်ပါအတိုင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောလေသည် ။

“ဥက္ကာ ဆံပင်တွေက တော်တော်လှတာပဲ၊ တို့ က မိန်းကလေးဆိုပေမယ့် သူ့လောက်တောင် ဆံပင်ကမလှဘူး”

ကျွန်တော်က သူမစကားကို ရယ်ချင်သွားပေမယ့် မရယ်ဖြစ်ဘဲ ပြန်နောက်လိုက်မိသည် ။

“ဒါကတော့ ရှေးဘဝကုသိုလ်ပေါ့လေ...အရင်ဘဝတုန်းက ကျော်က သူများ ဆံပင်တွေကို ပီကေနဲ့ လျှောက်ကပ်ဖူးသလားမှ မသိတာ”

ကျွန်တော်နောက်မှန်းသိတော့ ကျော် ရယ်၏။

“ဟုတ်မှာ ...ဟုတ်မှာ ..တို့ က သူများ လှနေရင် သိပ်မနာလိုဖြစ်တ

တံတာ၊ အခုတောင် ဥက္ကာဆံပင်တွေကို ပီကေနဲ့ ခိုးကပ်မလို့ ”

“အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ဗျာ၊ တကယ်လုပ်မယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် သိပ်စိတ်ဆိုးမှာ ပဲ၊ ဒီဆံပင်လေးရဖို့ ကျွန်တော့်မှာ မိဘတွေ အပါအဝင် တော်တော်များများကို အတိုက်အခံလုပ်ထား တာ”

“ဪ...ဪ”

Sunn Beauty Salon မှ အပြန်တွင် ကျော်က ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းတစ်ခု ထပ်မေးပါသည်။

“ဥက္ကာ ဆံပင်အတွက် အတိုက်အခံလုပ်ထားရတဲ့ သူတွေ စာရင်းထဲမှာ ရည်းစားရော မပါဘူးလား”

ကြည့်စမ်း....ဘယ်လောက်လှပတဲ့ စပ်စုမှုလဲ။ ဒါ ငါ့မှာ ရည်းစား ရှိ၊ မရှိ သိချင်တာကလွဲလို့ တခြား ဘာဖြစ်ရဦးမှာ လဲ။

ကျွန်တော် ပြုံးမိသွားသည် ထင်ပါသည်။

“ဘာပြုံးတာလဲ...မေးတာလဲမဖြေဘူး”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး...ဒီလိုပါပဲ...ကျွန်တော့်ဆံပင်တွေအတွက် အတိုက်အခံလုပ်ခဲ့ရတဲ့ သူတွေထဲမှာ ရည်းစားတော့ မပါဘူး ကျော် ရဲ့ ”

“ဪ...ရှင့်ရည်းစားကတော့ ဒီဆံပင်ကို သဘောကျတယ်ပေါ့”

“ကျွန်တော့် ရည်းစားဖြစ်ချင်နေတဲ့ ကောင်မလေးကတော့ ဒီဆံပင်တွေကို သဘောကျနေ တာပဲ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကျော်မျက်နှာ ချက်ချင်းတည်သွား၏။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသည်။

“စကားကို ကောင်းကောင်း ပြောနော်။ တို့ က စိတ်မရှည်ရင် ကား

ကို ငမိုးရိပ်ချောင်းထဲ ထိုးချပစ်လိုက်မှာ ”

ထိုအခါ ကျွန်တော်က ကြောက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် ပခုံးတွန့်ပြမိပါသည်။ ။
ကျော်သည် ရယ်ရင်း ကျွန်တော် အမူအယာကို ကဲ့ရဲ့ ၏။

“မြန်မာကားထဲက မင်းသားတွေအတိုင်းပဲ...”

သူမ စကားကြောင့် ကျွန်တော် တော်တော် အခံရခက်သွားပါသည်။ ။
ဘာပြောရမှန်းလည်း မသိ။

ဒီလိုနဲ့ ပဲ ငြိမ်နေလိုက်ရလေသည်။ ။

ထိုနေ့က ကျောင်းထဲပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော်က အတန်းသွားတက်သည်။ ။ သူမက ကန် တင်းမှာ အတန်းလစ်သည်။ ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဆုံး ကျောင်းတက်ရက်မှာ ကျော်ကြောင့် အမှတ်တရဖြစ်ခဲ့ ၏။ တချို့ အမှတ်တရများ သည် တစ်ဘဝစာဟု ကျွန်တော် မယုံကြည်ပါ။

ထို့ကြောင့် အမှတ်တရတိုင်းကို ကျွန်တော်ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေတတ်ခဲ့လေသည်။ ။

★

ဖတ်စာ (၂)

သူမနှင့် ကျွန်တော် ဒုတိယအကြိမ်ဆုံတော့ ကြည်နူးရိပ်ဆိုင်မှာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဇွန်လ၏ ထုံးစံအတိုင်း မိုးက တစ်နေ့ကုန်စွေနေ၏။ ထီးကိုင့်ရမှာ ပျင်းတတ်သော ကျွန်တော်တို့လို ကျောင်းသားမျိုးတွေကတော့ အတန်းထဲမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကန်တင်းမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ စာကြည့်တိုက်မှာ ဖြစ်ဖြစ် တစ်နေရာရာမှာ ငြိမ်ကုပ်ပြီး ထိုင်နေတတ်၏။

ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုကလည်း ဖလော်ကျောင်းသားများ ပီသစွာ ဟိုဟိုဒီဒီ တွေ့ကရာ ငြင်းခုန် နေကြသည်။ ။ စားပွဲပေါ်တွင် လည်း မှာ ယူစားသောက်ထားသော လက်ဖက်ရည်ခွက်များ၊ ခေါက်ဆွဲ ကြော်ပွဲများ၊ ထမင်းဖြူပန်းကန်များ နဲ့ ပြည့်နေပြီ။ ဒီကြားထဲ စားပွဲဝိုင်း၏ အလယ်တွင် နေကြာစေ့ ခွံပုံကြီးကလည်း ပန်းကန်ပြားနှစ်ချပ်စာလောက် ရှိ၏။

စွဲနေပြီ၊ ရွှေနေကြာ၊ ပွိုင့်၊ လိပ်ဖိုးဖိုးနဲ့ လိပ်မြေးလေး စသဖြင့် တံဆိပ်တွေကလည်း စုံလှ သည်။ ။ ဝိုင်းစားနေသည့် အုပ်စုကလည်း စုစုပေါင်း ခြောက်ယောက်။

သက်ဦး၊ ဝေမင်းအောင်၊ ကျော်စွာ၊ လှမြတ်ဟန်၊ ငြိမ်းငြိမ်းနဲ့ ကျွန်တော်။

မိုးသည် ခပ်ဖွဲဖွဲရွာနေရာမှ ပို၍ သည်းလာသည်။ ။ ဆိုင်ရှေ့ရှိ ကွက်လပ်တွင် တစ်ဝိုင်းမှ မရှိ တော့။ မိုးကြောင့် ဆိုင်ထဲသို့ ရွှေ့ပြောင်းလာကြသည်။ ။ ထိုအခါတွင် ဆိုင်ထဲ၌ စားပွဲဝိုင်းတွေ ပိုကျပ် သွားပြီး တစ်ဝိုင်းနဲ့

င့်တစ်ဝိုင်း လူချင်းထိလုနီးပါး ထိုင်ကြရသည်။ ။

စားပွဲထိုးကောင်လေးတွေပင် လမ်းသွားဖို့ မနည်းကြိုးစားနေရ၏။ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းတွင် ဝေမင်းအောင်နှင့် သက်ဦးက အသံအကျယ်ဆုံး ...။ ဝေမင်းအောင်က ပြောသည်။ ။

“ဒီလိုလေကွာ... ဒီနေ့ တနင်္လာနေ့ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင် ဒီနေ့ တနင်္လာပေါ့”

“အေးလေ”

“ဘာဟုတ်ရမလဲ၊ unknown ပေါ့ကွ၊ အင်္ဂါတွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူးတွေလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်လေ၊ Logic မှာ က....”

သက်ဦးက ဖြတ်ပြောပြန်သည်။ ။

“ဟဲ့... လှမြတ်ဟန် ဒီမှာ ဝင်ပြောဦး၊ ဒီကောင် ငါ့ကို အတင်းငြင်းနေပြီ”

“ငါက ဘာပြောရမှာ လဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ငြင်း၊ ဒီမှာ နေကြာစေ့ စားရတာ ဇိမ်ပျက်တယ်”

ကျော်စွာကတော့ ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားအားဘဲ ကောင်မလေးတွေ၏ အလှအပကို အပြည့်အဝ ခံစားနေသည်။ ။ သက်ဦး အသံက ထွက်လာ၏။

“ဒီမှာ .. ဟေ့ကောင်.. မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင် ဟုတ်တယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ.. ငါကရော ဘာပြောလို့ လဲ၊ ဒါ သန့်ရှင်းသဘောပဲ၊ မိုင်းနပ်(စ်)နှစ်ခါဆိုရင် ပလပ်(စ်) ပေါ့”

ထိုစဉ်မှာ ပင် လှမြတ်ဟန်က တစ်စုံတစ်ရာကိုကြည့်လျက် ဝင်ပြောသည်။ ။

“ဟဲ့ဟဲ့... နေကြဦး၊ ငြိမ်းငြိမ်း ဟိုမှာ မင်းပဂ္ဂိုလ်လာနေပြီ”

လှမြတ်ဟန် စကားကြောင့် အားလုံးက ဆိုင်ဝကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ။ ဆံပင်တိုတိုကို မိုးကြိုးပစ်ခံရသလို ထောင်နေအောင် ညှပ်ထားသောကေနှင့် ထိုလူက လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းထားသည်။ ။

“ကျော်မျိုး.. နာဘူး”

“အဲဒီကောင်က ရည်းစားသိပ်များ တာဆို”

“အလကားပါ.. ရည်းစားများ တာ မဟုတ်ဘူး ၊ တွေ့သမျှ ကောင်မလေး အကုန်လျှောက် ကြိုက်နေတာ၊ သူ့မှာ ရည်းစားတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ မြန်မာစာမှာ တော့ ငကြောင်ဆိုပြီး နာမည်ကြီးပဲ”

ငြိမ်းငြိမ်းဆီမှ စကားသံထွက်လာပြန်သည်။ ။

“နင်တို့ နော်... အဲဒီကောင်ကို ငါ့လူ၊ ငါ့လူလို့ မပြောနဲ့ ၊ ငါ မကြိုက်ဘူး”

ကျွန်တော်လည်း မနေသာတော့ဘဲ ငြိမ်းငြိမ်းကို ဖြောင်းဖျရ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး ငြိမ်းငြိမ်းရာ၊ အဲဒီကောင်က နင့်ကို ဟိုတစ်နေ့က ရည်းစားစကားလိုက်ပြော တယ်ဆို.. အဲဒါကြောင့်ပါ”

“အေးလေ... အဲဒါက သူ့ဘာသာသူ လိုက်ပြောတာပဲ၊ ငါမှ သူ့ကိုမကြိုက်တာ၊ တစ်ခါတည်း ငြင်းခဲ့သားပဲ”

လှမြတ်ဟန်က မချို့မချည် မျက်နှာထားဖြင့် ဝင်မေးသည်။ ။

“နင်က ဘယ်လိုငြင်းခဲ့တာလဲဟင် ငြိမ်းငြိမ်း”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်းလို့ ငြင်းခဲ့တာပေါ့ဟ”

ငြိမ်းငြိမ်း စကားအဆုံးတွင် သက်ဦးဆီမှ အလန်းတကြားစကားသံ တို့ ထွက်လာသည်။ ။

“သေပါပြီ ငြိမ်းငြိမ်းရယ်.. နင့်ကို ကျော်မျိုးက အဖြေပြန်ပေးလိုက် တယ်လို့ ထင်သွားရင် ခက်မယ်”

ငြိမ်းငြိမ်းက မျက်မှောင်ကုတ်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အားလုံးကလည်း သက်ဦးကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ။ ကျွန်တော်လည်း သက်ဦးစကားကို နားမလည်။ ထိုအခါ သက်ဦးက မှ င်သေသေဖြင့် သူ့စ ကားကို သူ ရှင်းပြပါသည်။ ။

“ဒီလိုလေဟာ...စောစောတုန်း ငါပြောတဲ့ Logic (လောဂျစ်) ပုစ္ဆာလို ပေါ့၊ နှစ်ခါ အငြင်းဆို ရင် အမှန်သဘောပဲ၊ နင်က အခု ဟင့်အင်း...ဟင့် အင်း...နှစ်ခါ ငြင်းခဲ့တာဆိုတော့ ဒါချစ်တယ် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်သွားပြီ”

သက်ဦး စကားအဆုံးမှာ အားလုံးက ဝါးခနဲ ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ။ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေသော ကျော်စွာကလည်း ဝင်ပြော၏။

“ဒါကြောင့်ပြောတာ...နင်တို့ မိန်းကလေးတွေ ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း ..နှစ်ခါ မငြင်းပါနဲ့ လို့ ၊ ငြင်းချင်ရင် တစ်ခါပဲငြင်း၊ ဒါမှ မဟုတ်လည်း ဟ င့်အင်း...ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်းလို့ သုံးခါငြင်း”

အားလုံးက ဝါးခနဲ ရယ်ကြပြန်၏။ ကျော်မျိုးဆိုသည့်ကောင်က

အူကြောင်ကြောင်ပုံစံနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ကို ဝိုင်းလှောင်ပြောင်နေသည် ဟု ထင်သွားပြီး ခပ်ရှက်ရှက်ဖြင့် ခေါင်းစိုက်ကာ မိုးဖွဲထဲ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

“ဟား ...ဟား...ဟိုမှာ ကျော်မျိုးတို့ အဖွဲ့ကိုကြောက်ပြီး လစ်ပြေးပြီ”

“အလကားပါဟာ...ငါ့တစ်ယောက်ထဲမို့ လိုက်ပြောရဲတာ၊ နင်တို့ ရှိနေလို့ ကတော့ အနား တောင်လာရဲတာ မဟုတ်ဘူး ”

ငြိမ်းငြိမ်းက ထိုသို့ ကျော်မျိုး၏ သတ္တိကို မှတ်ချက်ပြု၏။ ဝေမင်းအောင်လည်း မှတ်သားဖွယ် စကားတစ်ခွန်းကို ဝင်ပြောသည်။

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ...မြန်မာစာကကောင်တွေ လောဂျစ်မတတ်လို့ ”

ထိုစကားကြောင့် ငြိမ်းငြိမ်းက ရယ်ရယ်ရယ်သည်။ ကန်တင်း၏ အပြင်တွင် မိုးက နည်းနည်းသာကျန်တော့၏။

မိုးမှုန်တို့ ၏ အငွေ့အသက်တို့ နှင့်အတူ မြောက်ပြန်လေက တစ်ချက်ငွေ့ရမ်းသွားသည်။ ကြည်နူးရိပ်ဆိုင်ထဲရှိ ကျောင်းသားတချို့က အတန်းသွားတက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြပြီ။

ကျွန်တော့်ရှေ့ရှိ နေကြာစေ့အခွံပုံကြီးကလည်း တစ်စထက် တစ်စ ပို၍ ကြီးလာသည်။ အကြောင်းမှာ လှမြတ်ဟန်၏ လွယ်အိတ်ထဲမှ ပွိုင့်နေကြာစေ့ထုပ်တွေကြောင့် ဖြစ်၏။ လှမြတ်ဟန် မှာ နေကြာစေ့ကို ဒါဇင်လိုက်ဝယ်စားသလား ထင်ရ၏။ ဘယ်တော့မှ နေကြာစေ့နှင့် သူ့ပါးစပ် ပြတ်သည် ဟူ၍ မရှိ။

ဝိုင်းနှိုက်စားဖြစ်ကြပြီး နေကြာစေ့ခွံတွေက ပိုမို များ ပြားလာသည်။ ။

တိုက်ခတ်နေသော လေထဲရှိ မိုးစက်မှုန်များကြောင့် ကျွန်တော် ပျော် လာသလိုရှိသည်။ ။

ထိုစဉ် ...နောက်မှ ချစ်စဖွယ်အသံတစ်ခုကို ကျွန်တော်ကြားလိုက်ရ လေသည်။ ။

“နည်းနည်းလောက်...”

တစ်ဝိုင်းနှင့် တစ်ဝိုင်း ကျောချင်းထိကပ်လုနီးပါးထိုင်နေသောကြော င့် လမ်းသွား၍ ရအောင် ကျွန်တော့်ကို အရှေ့နည်းနည်းတိုးခိုင်းသည့်သ ဘောမှန်း ကျွန်တော်သိပါသည်။ ။ နောက်ကို ကျွန်တော် လှည့်မကြည့် သော်လည်း ထို‘နည်းနည်းလောက်’ ဆိုသည့်ကောင်မလေးကို ကျွန် တော် နောက်ချင် လာ၏။

ချက်ချင်းပင် နေကြာစေ့ခွံပုံကြီးမှ ကျွန်တော် အားရပါးရ လက်တစ် ဆုပ်စာနှိုက်လိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် နောက်ဖက်ကိုလှည့်၍ ...

“ရော...နည်းနည်း မဟုတ်ဘူး ၊ အများကြီးယူ”

ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မြင်ရသောအခါ
အံ့သြသွားကြပြီး မထင်မှတ်သော တိုက်ဆိုင်မှုကိုလည်း
ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ ။

“ကျော်...”

ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှ လွတ်ခနဲ ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်မိသော သူမ နာမည်ကြောင့် ကျော်က ပြုံး သည်။ ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်လက်ထဲက နေ ကြာစေ့ခွံတွေကို ကြည့်ပြန်၏။

“ဥက္ကာ...နင်က တော်တော် ဗရုတ်ကျနေတယ်ပေါ့လေ”

သူမစကားကြောင့် ကျော်ဘေးနားမှာ ပါလာသော အဖော်ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို သေချာကြည့်သည်။ ။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိ။ ထိုကောင်မလေးကို ကျွန်တော် ခင်မင်မိသွားသည်။ ။ ရင်ခုန်တာမဟုတ်မှန်းလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသိသည်။ ။

“အဟဲ...ဒီလိုပါပဲ ကျော်ရဲ့ ”

“ဟဲ့ ...ဥက္ကာ နင်နဲ့ ငါ မတွေ့တာ ရှစ်ရက်တောင် ရှိသွားပြီနော်”

ကျွန်တော် ယောင်ရမ်း၍ ခေါင်းညိတ်ပြမိ၏။ ရှစ်ရက်ဆိုပါလား။ ကျွန်တော်ပြန်တွက်ကြည့် တော့လည်း ဟုတ်နေ၏။

ဒါဆိုကျော်က ငါ့ကို မတွေ့ရတဲ့ ရက်တွေမှာ သတိတရရှိနေတာပေါ့။ ။

ထိုအတွေးကြောင့် ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားပြီး ကျော်မျက်ခုံးနက်နက်လေးများကို ငေးစိုက် ကြည့်မိသည်။ ။ ကျော်ကလည်း အခုမှ သူမစကား သူသတိထားမိပြီး ရှက်နေပြန်သည်။ ။

“ခင်မေကျော်...သူက ခေါင်းသွားလျှော်ပေးရတဲ့ တစ်ယောက်လား”

ကျော်နှင့် ပါလာသော ကောင်မလေးက မေးမှ ကျော်က မိတ်ဆက်ပေးဖို့ သတိရသွားဟန်တူ ၏။

“အေး ...ဟုတ်တယ်၊ ဥက္ကာဆိုတာ သူပေါ့၊ ဟဲ...ဥက္ကာ ဒါငါ့သူငယ်ချင်း သဇင်ထွန်းတဲ့ ...မှတ်ထားနော်”

သဇင်ထွန်းဆိုသည့်ကောင်မလေးက ပြုံးပြရင်း ကျွန်တော့်ကိုပြောသည်။ ။

“ဥက္ကာနဲ့ ဟိုဖက်ရွက်ကြီးအကြောင်း ခင်မေကျော်က ကျွန်မကို ပြောပြပြီးသား ...ဟဲ ဟဲ”

“ဪ ...ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ကျွန်တော်က ထပ်အရှက်ကွဲစရာမလို တော့ဘူးပေါ့”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ ခင်မေကျော်ကပါ ဘယ်လိုသဘောပေါက် သွားသည် မသိ...။ အားရပါးရ ဝင်ရယ်လေသည် ။

ထိုစဉ် လှမြတ်ဟန်က ရုတ်တရက် ထအော်သည် ။

“နာဗူးတွေ ရမယ်၊ ရှူဆေးတွေရမယ်”

ဖျတ်ခနဲ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားပြီး ကျော်စွာနှင့် ဝေမင်း အောင်တို့ ကို လှမ်းကြည့် တော့ ဒီကောင်တွေက သဇင်ထွန်းကို ငေးနေကြ၏။ ကျော်စွာက ပိုဆိုးသည် ။ ငြိမ်းငြိမ်းက လူမိသွားသော ကျော်စွာတို့ ၏ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ပုံစံတွေကြောင့် ရယ်ချင်နေသည် ။ လှမြတ်ဟန်ဆီမှ အသံထွက်လာပြန်၏။

“ဟဲ့ဥက္ကာ၊ နင့်သူငယ်ချင်းတွေကို ထိုင်ခိုင်းဦးလေ၊ မတ်တပ်ကြီး...”

ဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်း သူတို့ ကို မိတ်ဆက်ပေးဖို့ သတိရတော့ သည် ။

“ဟုတ်သားပဲ...ထိုင်ကြဦးလေဟာ၊ ကျော်...နင်တို့ အတန်းအားတယ် မဟုတ်လား”

“မအားဘူး ဥက္ကာရဲ့ ...အခု ကျူတိုရီရယ်ရှိလို့ သွားရမှာ ၊ မထိုင် တော့ဘူးနော်...နောက်မှ ပဲ ...”

ကျော်ကပြန်ပြောရင်း ငြိမ်းငြိမ်းနဲ့ လှမြတ်ဟန်တို့ ကို ပြုံးပြလိုက်၏။

“အဲဒါ...ဖလော်ဆိုဖီက ကွင်းတွေလေ၊ ဒါက ငြိမ်းငြိမ်းတဲ့ ၊ ဒီဘက်က လှမြတ်ဟန်”

ကျော်စွာက ဝင်နောက်၏။

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ လူတကာက ရှောင်ကွင်းသွားကြရတာ”

ရယ်သံတွေ ဆူညံသွားပြန်သည် ။ ခင်မေကျော်ကလည်း မိတ်ဆက်ပါသည် ။

“ဟုတ်ကဲ့...တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်မနာမည် ခင်မေကျော်ပါ၊ သူကသဇင်ထွန်း ...သမိုင်းကပဲ”

လှမြတ်ဟန်က...

“နောက်တွေ့ရင်ခေါ်ပေါ့၊ ကျွန်မတို့ အတန်းကိုလည်း လာလည်ဦးလေ၊ ဥက္ကာနဲ့ တစ်ခန်း ထဲပဲ”

“အင်း...အင်း...လာလည်မယ်၊ စိတ်မပူနဲ့ ...တို့ က အင်မတန် အတန်းလည်တတ်တာ၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ သွားဦးမယ် သိလား ...ကျူတိုရီရယ်ရှိလို့ ”

“ရတယ်...ရတယ်...သွားသွား”

ထို့နောက် ကျော်တို့ က နှုတ်ဆက်ပြီး ကြည်နှူးရိပ်အပြင်ကို ထွက်သွားကြသည် ။ မိုးက ခပ်ဖွဲဖွဲ ကျနေဆဲ။

ကျော်တို့ ထွက်သွားချိန်တွင် ကျော်စွာနှင့် ဝေမင်းအောင်တို့ က ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းဆွဲကြ၏။

“ခွေးကောင်...မင်းက ငါတို့ ကိုကျတော့ မိတ်ဆက်မပေးဘူး”

“အေးလေ...အယုတ်တမာကောင်”

သူတို့ ကို လှမြတ်ဟန်က ဝင်တွယ်၏။

“ဟဲ့ ...နင်တို့ က ဒီလောက်ငန်းနေတာ၊ မိတ်ဆက်ပေးလို့ ဖြစ်မလား
၊ တော်ကြာ ကျန်တဲ့ လူ တွေပါ နာမည်ပျက်မယ်”

ငြိမ်းငြိမ်းက ကျွန်တော့်ကိုသေချာကြည့်ရင်း မေးခွန်းတစ်ခု မေးပါ
သည် ။

“နေစမ်းပါဦး ဥက္ကာ၊ နင်ကရော ဘယ်လိုလုပ် သူတို့ နဲ့ သိသွားတာ
လဲ၊ ပြောတော့ ဒီနှစ်မှ ဒီကျောင်းကို ပြောင်းလာတာ၊ အသိတစ်ယောက်
မှ မရှိပါဘူးဆို”

“အေး...ငါမေ့သွားလို့ ပါ၊ ငါက ကျော်နဲ့ တော့ သိတယ်ဟ ၊ ဒီကျော
င်းကို စရောက်တဲ့ နေ့ကတည်းကပဲ”

“ဒါဆို ခုနတုန်းက နင်တို့ ပြောနေကြတဲ့ ဖက်ရွက်ကြီးရယ်၊ ခေါင်း
လျှော်တာရယ်...အဲဒါ တွေကရော ဘာတွေလဲ... ငါတို့ ကို ပြောပြ...”

ငြိမ်းငြိမ်း၏ မေးခွန်းကြောင့် ကျွန်တော်ပြီးမိသည် ။ ပြန်စဉ်းစားကြ
ည့်တော့ ရင်ခုန်သံတွေက မြန်လာပြန်သည် ။

ကျော်သည် ထိုကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲကို ဝင်ရောက်လာခဲ့
၏။ ကျွန်တော်တို့ နှစ် ယောက် စတွေ့ပုံကို ပြောပြဖို့ ကျွန်တော်အရှိန်ယူ
လိုက်သည် ။

“ဒီလိုဟ...”